

nævnte Forslag var affattet, i hvilken Form det blev refereret af den ærede Landsthingsmand ligesover for mig (B. Christensen). Som den sidste ærede Tale fremhævede, gaaer nærværende Lovforslag ud fra, at et Menighedsmedlem kan søle Trang til at slutte sig til en anden bestemt Præst, og gjennem ham til dennes Menighed, medens derimod Forslaget, saaledes som det forelaa og især som det oprindeligt fremkom i Folkethinget, gik ud fra en heel anden Anskuelse, nemlig, at det var mere om at gjøre at faae de kirkelige Handlinger praktiserede, saa at, naar man blot kunde faae en eller anden Præst til at foretage dem, var det det Samme, hvilken Præst man fik dertil. Men det er en ganske anden Tanke, der ligger til Grund for nærværende Forslag, hvad Motiverne ogsaa udførligt have udviklet, idet Tanken heri, som berørt, gaaer ud paa, saavidt udportes. Foranstaltninger kunne virke Noget dertil, at fremkalde et stærkere og mere bevidst Menighedsliv; og det vilde vistnok være ganske i Uoverensstemmelse hermed, hvis de Medlemmer, som sluttede sig til en anden Præst, dog ønskede at beholde deres Sognes Kirke af Hensyn til, at dette var det Nærmeste og Hurtigste, isædedstfor, idetmindste ved de vigtigere kirkelige Handlinger, at søge hen til den Kirke, hvor den Præst var ansat, som de havde sluttet sig til. Efter den anførte Opfattelse af nærværende Lovforslag, og, idet jeg gaaer ud fra og haaber, at den vil trænge igjennem i det virkelige Liv, tør man vel vente, at det vil blive forholdsviis sjeldnere, at dette Spørgsmaal vil opstaae. Jeg vil ikke benægte, at der kan forekomme Tilfælde, hvor de paagældende Menighedsmedlemmer, trods en levende Erkjendelse heraf, kunne have besøiet Duffe om at faae enkelte Handlinger fuldbyrdede i den Kirke,

som i local Henseende er den nærmeste, men jeg troer, at i slige forholdsviis sjeldnere Tilfælde vil der heller ingen Banfælsighed indtræde, selv om ikke nogen udtrykkelig Lovbestemmelse derom udstedes. Derimod vilde det vistnok være ganske imod Tanken i dette Lovforslag, dersom en slig Bestemmelse skulde betragtes som udgaaet fra det Princip, at man, efterat have skilt sig fra sin Sognepræst og Sognemenighed, da for Næmheds Skyld kunde benytte Kirkebygningen til Foretagelse af kirkelige Handlinger. Det troer jeg, heller ikke behøver at ligge i Forslaget.

Formanden: Jeg tør vel antage, at der fra Thingets Side ikke vil være Noget imod, at den 5de Landsthingsmand for 2den Kred (B. Christensen), der begjærer Ordet, atter faaer det, skøndt han har havt det flere Gange.

B. Christensen: Ja, jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at det forekommer mig, der herved oversees, at, medens den Bedkommende, der har søgt hen til en anden Sjælesørger, ret vel kan og maaskee ogsaa billigtviis bør søge hen til ham fra sin egen Bolig, saa kan det dog ikke nægtes, at der er mangfoldige eller idetmindste nogle kirkelige Handlinger, hvor det maa ønskes, at de kunne foretages paa selve Stedet, s. Ex. Bryllupper. Det vilde unagtsigt være meget haardt at skulle drage en heel Mængde Venner og Frænder langthen i en slig Anledning, medens det langtfra bliver saa haardt for den paagældende Familie at drage langveitsken, for at finde den Sjælesørger, som tilfredsstiller den. Jeg troer ikke, man maa tabe af Sigte, at Menigheden skyldes Hovedhensynet, og at Præsten er det aldeles Underordnede.